

הסיפור שלי

סיפור מעורך השראה
לשולחן השבת

מסירות לתורה ולכל יהודי

הרב מאיר פלוטקין

בברונקס, וכבוחן במבחני הסמכה לרבנות בישיבת תורה ודעת.

האולם היה מלא מפה לפה בתלמידים שהאזינו ברוב קשב. וכך סיפר הרב קושלביץ:

"הגמרא אומרת: 'אין דברי תורה מתקיימין אלא במי שממית עצמו עליה'. כלומר, המשך קיומה של התורה תלוי בכך שיש נכונות למסור עליה את הנפש".

הוא המשיך והסביר שאדם צריך להיות מוכן לוותר על כל מה שיש לו למען התורה, למסור את הכול - הכול ממש - ולא לחוס על דבר. אחר כך אמר, "אספר לכם סיפור שימחיש לכם את הדבר, סיפור על מישהו שנהג בדיוק כך. הסיפור שאני עומד לספר לכם, התרחש כאן, בבניין זה שבו התאספנו היום.

זה קרה במהלך שנות המלחמה, תש"ב (1942), תש"ג (1943) או אולי בשנת תש"ד (1944). בשעתו, תורה ודעת הייתה בצרות. הישיבה הייתה חייבת לבנק כספים רבים, והבנק תבע את החזר ההלוואה. לישיבה לא הייתה אפשרות לשלם. הבנק פנה לבית המשפט, וקיבל פסק דין שאם ההלוואה לא תשולם במלואה, הוא רשאי לעקל את כל הבניינים השייכים לתורה ודעת.

מנהל הכספים של הישיבה, שהיה אחראי על גיוס הכספים, נכנס לדיכאון. הוא לקח את העניין בצורה מאוד קשה, וחש שבגללו תורה ודעת עומדת להיסגר. הוא ניסה לעשות כל שביכולתו כדי לתקן את המצב. הוא פרסם בעיתונים מגבית חירום, שהניבה סכום זעום בלבד, והמועד האחרון לפירעון ההלוואה הלך וקרר.

יום אחד הוא קיבל שיחת טלפון ממשרדו של האדמו"ר הקודם מליובאוויטש, רבי יוסף יצחק שניאורסאהן, בה נשאל כמה כסף הצליח לגייס.

הוא ידע שלחב"ד יש קשיים משלה, ולא באמת ציפה

«

גדלתי והתחנכתי במונטריאול עד גיל בר מצווה, זמן קצר לאחר מכן, בשנת תשכ"ו (1956), הגעתי לניו יורק כדי ללמוד בישיבת "תורה ודעת". בשעתו, הייתה זו אחת הישיבות הגדולות בעולם, ובוודאי הגדולה ביותר בצפון אמריקה. למדו בה מעל אלפיים תלמידים, מכיתה א' ועד לשיעורים הגבוהים בבית המדרש. היא הייתה ממוקמת בשכונת ויליאמסבורג בברוקלין - וכמי שגדל במונטריאול, היה בכך משום שינוי עצום עבורי.

למדתי שנתיים בתורה ודעת, ואחר כך עברתי ללמוד בישיבת חב"ד. אך בזמן שעדיין למדתי בתורה ודעת, שמעתי את הסיפור הבא על האדמו"ר הרי"צ, רבי יוסף יצחק שניאורסאהן מליובאוויטש.

היה זה באירוע שנערך לרגל יום השנה לפטירת ראש הישיבה הקודם, הרב שלמה היימן, שצוין תמיד בשיחה מרכזית בפני כלל תלמידי הישיבה. באותה שנה, נשא דברים הרב שמואל קושלביץ, ששימש רב קהילה

לעזרה כלשהי מאדמו"ר הריי"צ. 'הרבי בקושי מסתדר בעצמו' חשב לעצמו, 'איך הוא יסייע לי?'

אך כעבור מספר ימים נכנס למשרדו חסיד חב"ד ובידו מעטפה. 'זה מהרבי', אמר ומסר לידו את המעטפה.

האיש היה המום. המילים נעתקו מפיו. ואז הוסיף החסיד ואמר, 'הרבי ביקש כי לפני שאמסור לך את המעטפה, אעדכן אותך בכמה עובדות: כשהוא היה ברוסיה, הוא נאלץ להיאבק מול המעצמה החזקה בעולם כדי שהתורה לא תיכבה. הרודן הגדול ביותר בעולם היה יוסף סטאלין, והרבי לא התחשב בו כלל. הוא סייע לכל מי שהיה זקוק לעזרה בחיזוק ענייני התורה. הוא לא שאל אם מדובר בחב"ד או לא. כל מה שהיו זקוקים לו - מקווה, שוחט, מלמד - הוא השתדל לדאוג לכך. הוא עשה כל שביכולתו כדי שאור התורה לא יכבה. השליחים ששלח נתפסו, נורו ונרצחו, ואז היה עליו לתמוך באלמנות וביתומים שלהם. למרות זאת, הוא שב ושלח אדם נוסף למלא את מקומו של זה שהוצא להורג. כל העת, עמדה בראש מעייניו מטרה אחת - שאור התורה לא יכבה.

וכעת, לאחר שההשגחה העליונה הביאה אותו לארצות הברית, מדינה בה קיים חופש דת, כואב לו לשמוע ששישיבה גדולה וחשובה שבה לומדים אלפי תלמידים נמצאת בסכנת סגירה; אבל לא בגלל סטאלין ברוסיה מעוניין להיפטר מהיהדות, אלא בגלל שליהודים באמריקה לא אכפת. את זאת הרבי לא מסוגל לשאת. הוא מוכן לסכן את עתיד תנועתו שלו - שכן גם לו יש חובות שעליו לשלם - והוא מעניק לך המחאה על מלוא הסכום הדרוש, כדי שהתורה לא תיעקר. בבקשה, השיבו את ההלוואה בהקדם האפשרי, שכן כל מה שאדמו"ר הריי"צ בנה מונח כעת על הכף."

לכל אורך סיפורו של הרב שמואל קושלביץ, ישבו כולם בפיות פעורים - כולם, ללא יוצא מן הכלל. ואז הרעים בקולו וקרא: "התורה מתקיימת רק במי שממית עצמו עליה! זה מה שהרבי עשה!"

כשהרבי הגיע לאמריקה - ואני הייתי נוכח שם שעה שירד מהאנייה - הוא היה משותק למחצה מכל העינויים שסבל ברוסיה הסטאליניסטית. לאחר מכן, ישיבתו בפולין הוחרבה בידי הנאצים. ומאז שהוא הגיע לכאן, הוא נאלץ להתמודד עם התנגדויות וקשיים רבים.

הראו לי עוד איש כזה! הראו לי מישהו שמוכן לסכן את הכול, מבלי להפיק מכך רווח אישי כלשהו.

ההמחאה ששלח לתורה ודעת הכניסה את תנועתו לחובות כבדים, והעמידה אותה בסכנה חמורה.

ברוך ה', ישיבת תורה ודעת הצליחה לפרוע את החוב במהירות, והרבי קיבל את כספו בחזרה. אך בשעה שנתן את הכסף, לא הייתה לו כל ודאות שכך אכן יקרה. זוהי מסירות נפש של ממש!"

זה היה הסיפור שסיפר הרב שמואל קושלביץ, הסיפור שהפך לאחת הסיבות שבגללן עברתי בסופו של דבר לישיבת חב"ד. ראיתי את אותה רוח של מסירות נפש אצל חסידיו של הרבי, וזה עורר בי השראה רבה. רציתי להיות חלק מתנועה כזו שמפגינה רמה כה גבוהה של מסירות לתורה ולכל יהודי.

הרב מאיר פלוטקין מתגורר עם משפחתו במונטריאול. הוא רואיין בחודש שבט תשע"א (2011)

לזכות אבינו היקר הרב יעקב שי' מינסקי ולעילוי נשמת אמנו היקרה מרת שיינא באשע בתיה ע"ה הוקדש ע"י בנם ר' שניאור ויובד שיחיו מינסקי

השבוע לפני:

« תשט"ז (1956) — בעקבות גל העליה ממרוקו, וקליטת רבים מקרב צעירי העולים בישיבת חב"ד בלוד, פנה הרבי במכתב פומבי "לכל חובבי תורה ומצוות ואנ"ש בפרט, בכל אתר ואתר: הישיבה תומכי תמימים בלוד באה"ק ת"ו, כולל עולי רוסיה ועולי אחינו הספרדים... ככל מילי דקדושה, אשר כפסק תורתנו תורת חיים - מעלין בקודש, הנה עולה הישיבה ומתרחבת, ובפרט בתקופה האחרונה - לרגלי הצורך החיוני לפתוח דלתות הישיבה לרחבה בשביל העולים החדשים, בשביל עולי מארוקו וכו'... וצו השעה ופקודתה היא - להרחיב מקום אהל הישיבה, אהלה של תורה ואהלה של תפלה, ולחזק יסודותיו". את המכתב חותם הרבי בקריאה להיענות בעין יפה למגבית לטובת הישיבה: "להתנדב כיד ה' הטובה עליהם... להרים עזרה ממשית ומהירה לישיבת תומכי תמימים בלוד".¹ ז' באדר

1 אגרות קודש יב, אגרת דקנא

ההקדשות שלכם מאפשרות את המשך הפצת הגיליון השבועי.

לפרטים נוספים ולהרשמה לקבלת הגיליון השבועי בדוא"ל כתבו לנו: sipursheli@jemedi.org

אף שהשתדלנו כמיטב יכולתנו לאמת כל פרט, תוכנם של הסיפורים משקף את דברי הרבי כפי שאלו הובנו בשעתו על ידי השומעים והשתמרו בזיכרונם.

MY ENCOUNTER
with the
REBBE

בסיוע חברי

THE JEM FOUNDATION

ואתה תצוה... להעלות נר תמיד